

[Steen Folke]

Og mens græsset gror – i alleregentligste forstand – dør horsemor. Hvad er det for en finanspolitisk uansvarlighed? Hvordan kan en ansvarlig borgerlig regering undlade at realisere de milliardbesparelser, som indførelse af atomkraft vil medføre? Hvad mon de hårde drenge i Industrirådet og Elsam siger til at skulle spises af med sol og vind i endnu en årrække? Er regeringen blevet infiltreret af barfodsgængere og biodynamikere?

Og ærlig talt, nu vi er ved energipolitikken: ikke mindst det ledende regeringsparti har raset mod det frække statslige olieforetagende, D.O.N.G.; er det så ikke lidt spagfærdigt blot at ville afgrænse selskabets opgaver og klarlægge folketingets indseende med selskabets virksomhed, som statsministeren sagde? Hvorfor forærer man ikke slet og ret D.O.N.G. til A. P. Møller? Sådan, slut med den snigende socialisme! Så ville vi også på én gang blive fri for de endeløse trakasserier mellem D.O.N.G. og DUC. Samtidig ville det være en vennegerning over for regeringens støtteparti det radikale venstre, som ikke mere ville behøve at danse trippevals hen til kommoden og tebaws igen. Jeg er sikker på, at fru Lone Dybkjær ville ånde lettet op.

Statsministeren glæder sig over, at Europa i stigende grad taler med én stemme. Måske er det at tage munden lidt for fuld. Øst er øst, og vest er vest, som gode, gamle, konservative Kipling for længst bemærkede. Men EF da? Lidt har også ret. Og regeringen har jo allerede scoret strålende succeser ude i den store verden. Udenrigsministerens smørentor er blevet velvilligt opfanget hos vore vesttyske venner. De bad kun om 2.000 t af grønlændernes torsk, og udenrigsministeren gav dem uden videre 5.000 t. Det viser i det mindste, at han er en handlingens mand. Men hvorfor ikke lidt større generøsitet? Hvis nu regeringen havde tilbudt 10.000 eller 15.000 t af grønlændernes torsk, så var den kommet målet nærmere, at tale med én stemme: den vesttyske regerings.

Så kommer jeg til det vigtigste af det hele: forsvaret. For hvad er alle regeringens velmente nedskæringer værd, hvis ikke den dyrebare frihed forsvares, som giver regeringen mulighed for at føre nedskæringerne ud i livet? Og hvad har Estrups arvtagere så at byde på på dette vitale område, som den tidligere regering ikke formåede? Nul og niks. Det er den rystende sandhed. Mon ikke der

sidder mange stoute gardehusarer og veltjente forsvarsbrødre og græmmer sig i denne stund. Kunne man ikke i det mindste have foreslået en symbolsk forhøjelse af militæruddgifterne? Lad os bare sige på 200 mill. kr. Jeg er sikker på, at mange arbejdsløse, invalidepensionister, efterlønsmodtagere og enlige mødre ville have syntes, at det var stærk tobak. Og sikken et signal til russerne! Jeg skal garantere, at de ville tænke sig om to gange, før de sendte deres Whisky- og Golf-undervandsbåde ind i Køge Bugt.

Og så ville det være helt omkostningsfrit, lige så omkostningsfrit som socialdemokraternes tilsvarende forslag om at reducere militærbevillingerne med 200 mill. kr. Det forsvarsforlig, som regeringspartierne og socialdemokraterne har indgået, betyder jo, at forslag om større eller mindre militærbevillinger fra de partier slet og ret er spil for galleriet. Men hvorfor skal de borgerlige stå tilbage for socialdemokratiet på det område? Paradedorden er vel ikke det værste, man har.

Det var bare det, jeg ville sige. Hej!

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Først vil jeg takke hr. Lasse Budtz for hans indlæg, som rummede tilsagn om et fortsat samarbejde om de store linjer i udenrigs-, sikkerheds- og markedspolitikken.

Nødvendigheden af sådan et fortsat bredt politisk samarbejde blev jo i øvrigt understreget af hr. Pelle Voigts udenrigspolitiske indlæg, som jeg i øvrigt ikke skal knytte mange kommentarer til. Blot skal jeg sige til hr. Pelle Voigts bemærkninger om kontakterne med PLO, at der hermed ikke er sket en anerkendelse af PLO, og at der ikke er sket en accept af PLOs krav om at blive betragtet som den eneste repræsentant for det palæstinensiske folk. Det ville i øvrigt være i dårlig overensstemmelse med almindelige demokratiske traditioner, hvis man på den måde accepterer, at en organisation pludselig skulle repræsentere et folk, der ikke har haft lejlighed til at stemme om, hvor mange af dem der ønskede at blive repræsenteret af den organisation.

For øvrigt er det heller ikke rimeligt af hr. Pelle Voigt at betegne regeringens kontakt med PLO som et brud med den tidligere regerings Mellemøstenpolitik. Jeg kan helt bekræfte, hvad hr. Lasse Budtz sagde: at der